

[Socialministeren]

sammenhæng med de forslag, som regeringen fremsætter med henblik på forbedring af børnefamiliernes vilkår.

Der blev med virkning fra 1. maj 1989 indført regler om, at kontanthjælpsmodtagere skal betale for deres børns ophold i dagtilbud. Baggrunden for indførelsen af disse regler var et ønske om, at forældre med kontanthjælp i betalingsmæssig henseende skulle ligestilles med forældre beskæftiget på lavtlønsområdet.

Socialministeriet fremlagde i januar 1991 en undersøgelse til belysning af restanceproblemet i forbindelse med betaling for daginstitutionsplasser m.v. Det fremgår af denne undersøgelse, at der for kontanthjælpsmodtagernes vedkommende er et stigende restanceproblem, idet over 60 pct. af de kontanthjælpsmodtagere med børn i dagtilbud, der skal betale for pladser, i dag er i restance.

Kommunerne kan efter bestemmelsen i bistandslovens § 49 undtagelsesvis og efter en individuel vurdering gå ind i administrationen af kontanthjælpen, så det sikres, at der ikke bliver tale om gentagne misligholdelser. Men ifølge undersøgelsen anvendes bestemmelsen kun i ringe omfang af kommunerne, når der er tale om betaling for dagtilbudspladser.

For at forebygge fremtidige restancer foreslås bistandslovens § 49 derfor ændret således, at kommunalbestyrelsen kan tilbageholde den fremtidige månedlige betaling pr. barn i den fremtidige kontanthjælp. Der skal månedligt ikke kunne tilbageholdes mere end det beløb, der svarer til den månedligt fastsatte betaling for opholdet i dagpleje eller daginstitution.

Efter forslaget skal der først kunne iværksættes tilbageholdelse i kontanthjælpen til dækning af den løbende betaling for dagtilbud, når der er konstateret for sen betaling.

Det er desuden indeholdt i forslaget, at det ikke er obligatorisk for kommunalbestyrelsen at tilbageholde beløbet til dagtilbudsbetaling. Kommunalbestyrelsen kan gøre undtagelse, hvis der er formildende omstændigheder i forbindelse med overskridelse af betalingsfristen eller der i øvrigt er særlige sociale hensyn at tage til forældrene.

Forslaget har ingen konsekvenser for de økonomiske forhold mellem staten og kommunerne.

Med disse bemærkninger skal jeg indstille lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag. (Udvidelse af modtagerkredsen for ydelser til særlige grupper af børn).

(Lovforslag nr. L 197).

Som led i den politiske aftale om forbedring af vilkårene for børnefamilier foreslås en ændring af lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag.

Ifølge forslaget udvides modtagerkredsen for flerbørnstilskud.

Retten til flerbørnstilskuddet udvides til at omfatte tvillinger (trillinger m.v.) i alderen 4-6 år, det vil sige, indtil børnene fylder 7 år.

Retten til flerbørnstilskuddet udvides til også at omfatte adopterede tvillinger (trillinger m.v.). For udenlandske tvillinger m.m., der har opholdstilladelse her i landet med henblik på adoption, erhverves retten til tilskuddet på det tidspunkt, hvor børnene får ophold i den familie, der har dem i pleje med henblik på adoption.

Merudgifterne ved at udvide modtagerkredsen for flerbørnstilskuddet som nævnt ovenfor vil på helårsbasis beløbe sig til ca. 19 mio. kr.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til Tingets hurtige og velvillige behandling med henblik på, at reglerne kan træde i kraft den 1. juli 1991.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Hermed tillader jeg mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken.

(Lovforslag nr. L 200).

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemandspension.

(Lovforslag nr. L 201).

Forslag til lov om ændring af lov om statens tjenestemænd i Grønland.

(Lovforslag nr. L 202).

Forslag til lov om ændring af lov om pension til statens tjenestemænd m.v. i Grønland.

(Lovforslag nr. L 203).

Aftaleresultatet pr. 1. april 1991 med Centralorganisationernes Fællesudvalg nødvendiggør visse ændringer i tjenestemandsløvgivningen. Samtidig er det fundet hensigtsmæssigt

[Finansministeren]

at foreslå visse moderniseringer og tilpasninger i den gældende tjenestemandsløvgivning.

Om de enkelte lovforslag vil jeg særligt fremhæve følgende:

Tjenestemandsløven

Den forudsætning, der bl.a. ligger til grund for de nugældende regler om ydelse af rådighedsløn i tre år, om, at der alene ville blive tale om sjældne undtagelsestilfælde, har vist sig ikke at holde. Samtidig er overenskomstansættelse blevet mere almindelig i det offentlige, således at det ikke er ualmindeligt, at en tjenestemand, der er afskediget med rådighedsløn, har mulighed for at få ansættelse på andre vilkår i det offentlige. Lovforslaget tilsigter at tilvejebringe hjemmel til, at det i sådanne tilfælde bliver muligt midlertidigt at afbryde udbetalingen af rådighedsløn helt eller delvis.

En tilsvarende mulighed for midlertidig afbrydelse af udbetalingen af rådighedsløn foreslås tilvejebragt for de tilfælde, hvor en tjenestemand i forbindelse med en opgaveomlægning følger med sit arbejdsområde over i den nye virksomhed.

Endvidere må det anses for hensigtsmæssigt, at rådighedsløn falder væk, når personen fylder 67 år, idet det generelt må antages, at tjenestemænd i den alder ikke vil kunne omplaceres til en passende stilling og derfor ikke opfylder de generelle betingelser for at kunne få rådighedsløn.

Da enkelte tjenestemænd kan have en berettiget forventning om, at kravet på rådighedsløn vil blive aktualiseret, foreslås der en overgangsperiode på 3 år for iværksættelse af forannevnte bestemmelser.

Tjenestemandspensionsloven

Som led i aftaleresultatet pr. 1. april 1991 foreslås det med en overgangsbestemmelse, at børnepension og børnepensionstillæg ydes indtil det 21. år uden mulighed for forlængelse.

Som følge af, at der fra 1. januar 1991 kun er én sats for folkepensionens grundbeløb, foreslås det, at der også for samordningsfradraget anvendes én sats. Det foreslås derfor, at den lavere samordningsfradragssats for samgifte anvendes også for enlige, der hermed vil få en forbedring.

I tilknytning til ændringsforslagene til tjenestemandsløven om rådighedsløn foreslås det, at

der optjenes pensionsalder, selv om udbetalingen af rådighedsløn standses helt eller delvis.

Tjenestemandsløvgivningen i Grønland

Sondringen mellem hjemmehørende og ikkehjemmehørende tjenestemænd foreslås afskaffet, bl.a. henset til, at denne sontring er afskaffet i landstingsloven om Grønlands hjemmestyres og de grønlandske kommuners tjenestemænd i Grønland, der trådte i kraft den 1. april 1991.

Endvidere bringes lovgivningen for statens tjenestemænd i Grønland ifølge lovforslaget i overensstemmelse med de ændringer, der er foretaget i den danske tjenestemandsløvgivning, herunder vedrørende etablering af en tjenestemandsrret i Grønland med tilsvarende kompetence som Tjenestemandsrretten i Danmark.

Samtidig foreslås gennemført de bestemmelser om rådighedsløn, som foreslås i den danske tjenestemandsløvslov. Dog er bestemmelsen om ophør af rådighedsløn ved det 67. år ikke medtaget, da den pligtige afgangsalder i Grønland er 65 år.

Samtlige lovforslag har været forhandlet med kommunale lønorganer og de forhandlingsberettigede centralorganisationer, forslagene vedrørende Grønland tillige med Grønlands hjemmestyre.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagene og bemærkningerne hertil, skal jeg anmode Folketinget om hurtig og velvillig behandling af lovforslagene.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre:

Spm. nr. S 534

1) Til *arbejdsministeren* af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Vil ministeren oplyse, hvornår ministeren agter at underskrive bekendtgørelse om byggepladser og lignende arbejdssteders indretning?«

Poul Erik Dyrlund (S):

Spørgsmålet er stillet med baggrund i, at man for ca. 3 år siden i Branchesikkerhedsrådet inden for anlægs- og byggebranchen blev enig om

[Poul Erik Dyrlund]

at ændre reglerne vedrørende skurvognes, arbejdspladers og arbejdssteders indretning. Den indstilling, man kom med fra arbejdsmarkedets parter, har nu været tre år undervejs. En del af den vedrører spørgsmålet om leverandørbekendtgørelsen med regler om indretning af de såkaldte skurvogne. Den trådte i kraft den 1. februar 1990, men den del af bekendtgørelsen, der omhandler indretningen af byggepladser og lignende arbejdssteder, mangler vi stadig væk, og jeg kan se, at det er ministeren, der mangler at skulle underskrive. Det er baggrunden for spørgsmålet.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg besvarer meget gerne spørgsmålet. Jeg kan oplyse, at bekendtgørelsen om byggepladers og lignende arbejdssteders indretning er en del af Arbejdsmiljørådets bekendtgørelsesarbejde om arbejdsstedets indretning for så vidt angår faste arbejdssteders og skiftende arbejdssteders indretning og endelig byggepladers og lignende arbejdssteders indretning.

Bekendtgørelsen indeholder regler, som i dag findes dels i bekendtgørelse om regulativ for byggevirkomhed, dels i bekendtgørelse om regulativ om velfærdsforanstaltninger i bygge- og anlægsvirkomhed. Den bekendtgørelse, der er lagt op til, er en forenkling og en sammenskrivning af eksisterende regler med nye bestemmelser vedrørende velfærdsforanstaltninger.

Arbejdsministeriet har siden modtagelsen af Arbejdsmiljørådets udtalelse af 22. januar 1991 forhandlet med de kommunale og de amtskommunale arbejdsgivere om den endelige økonomiske kompensation. Disse forhandlinger forventer jeg afsluttet snarest, og hvis intet uforudset indtræffer, påregner jeg at kunne underskrive bekendtgørelsen om byggepladers og lignende arbejdssteders indretning til udstedelse midt i juni måned 1991.

Poul Erik Dyrlund (S):

Hvis man igennem årene har lyttet en hel del til statsministerens taler, ved man, at en af statsministerens vendinger gentagne gange har været, at man skal lytte til arbejdsmarkedets parter også i det politiske arbejde.

Jeg vil derfor spørge arbejdsministeren, hvilke konsekvenser det får, såfremt man ikke bliver enig med kommunerne om de økonomiske

beregninger i dette spørgsmål. Får det den konsekvens, at ministeren ikke vil underskrive bekendtgørelsen?

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Det er sikkert korrekt, at statsministeren gentagne gange har understreget nødvendigheden af og det kloge i at lytte til parterne på arbejdsmarkedet. Det er i øvrigt et synspunkt, som jeg er ganske enig i, og som jeg ganske ofte selv giver udtryk for. Netop for så vidt angår arbejdsmiljøarbejdet er der et meget tæt samarbejde mellem de offentlige myndigheder og parterne på arbejdsmarkedet, dels om regeludstedelsen, dels om, hvordan man i øvrigt får det til at fungere i praksis.

Derudover stiller hr. Poul Erik Dyrlund mig det konkrete spørgsmål, hvad jeg agter at gøre, hvis de forhandlinger med de kommunale organisationer, som står umiddelbart foran en afslutning, ender uden enighed, men her må jeg bede hr. Poul Erik Dyrlund have mig undskyldt. Jeg ønsker ikke i den fase af forhandlingerne, som vi er i nu, at forskertse muligheden for at få tingene afklaret med det samme, men jeg går ud fra, at vi bliver færdige meget hurtigt, og at jeg, som jeg sagde tidligere, har mulighed for at underskrive til ikrafttrædelse medio juni 1991.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 535

2) Til *socialministeren* af:

Jørn Pedersen (S):

»Hvilke økonomiske initiativer agter ministeren at tage i forbindelse med den dagsorden (D 25) vedrørende ældrepolitik m.v., som Folketinget vedtog den 25. april 1991?«

Skriftlig begrundelse

I den dagsorden (D 25), som Folketinget vedtog den 25. april 1991, opfordrer Folketinget bl.a. regeringen til at sikre kommunerne, at de økonomiske forhold omkring sikring af en god service for ældre og handicappede inddrages i de årlige økonomiske forhandlinger mellem staten og kommunerne.

Disse drøftelser går i gang nu, og på den baggrund ønskes det oplyst, hvordan ministeren vil opfylde dagsordenens indhold.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Som afslutning på den grundige og meget spændende ældrepolitiske debat, vi havde her i salen den 25. april, vedtog Folketinget en motiveret dagsorden. Dagsordenen indeholder en række konkrete punkter og slutter med en opfordring til regeringen om at inddrage spørgsmålet i de årlige økonomiske forhandlinger mellem staten og kommunerne.

Regeringen har på den baggrund taget indholdet af dagsordenen op blandt mange emner under de økonomiske forhandlinger med kommunerne. Disse forhandlinger er netop indledt ved et møde mellem regeringen og Kommunernes Landsforening her den 8. maj, og forhandlingerne fortsætter maj måned ud.

I en forhandlingsrunde, der skal føre frem til nogle konkrete resultater, er det gavnligt, at alle parter får lejlighed til at fremsætte deres ønsker og synspunkter og analysere hinandens forhandlingsudspil. Det er i denne fase, forhandlingerne med kommunerne befinder sig for øjeblikket, og da forhandlingsforløbet udgør et hele om en række emner, finder jeg det ikke muligt at komme med nærmere oplysninger om regeringens konkrete udspil på et enkelt område.

Jørn Pedersen (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Det var ikke så uddybende, som jeg kunne have ønsket, og dette vil jeg gerne begrunde. Situationen er den, at kommunerne og amterne mangler 6 mia. kr. i at holde det nuværende service-niveau i 1992. Samtidig kom der i går oplysninger frem om, at kommunerne og amterne skylder 3 mia. kr. på grund af for optimistiske beregninger med hensyn til skatten for 1991, altså penge, der skal betales tilbage.

Hvordan skal kommunerne efter ministerens mening leve op til dagsorden nr. D 25, som vi vedtog enstemmigt her i Folketinget den 25. april? Der må være nogle bud på, om det er specielle områder, der skal sættes ind over for, og vil ministeren løfte lidt af sløret for det? Jeg synes, det er væsentligt for amter og kommuner at få en melding om det allerede nu.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Som jeg sagde i mit svar, indgår dagsordenen fra ældredebatten som ét af flere emner i forhandlingerne mellem Kommunernes Landsforening og regeringen, og det vil skade mulig-

hederne for at forhandle sig frem til et resultat, der giver en tilfredsstillende helhed for begge parter, hvis jeg allerede nu kommer med nærmere oplysninger om forhandlingsforløbet.

Jørn Pedersen (S):

Må jeg forstå ministerens svar derhen, at regeringspartierne har stemt for en dagsorden uden på forhånd at ville tilkendegive, at man vil støtte kommunerne økonomisk for at opfylde målsætningen i dagsordenen? Det er jo det, det drejer sig om.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Det har altid været god forhandlingstaktik, at man ikke giver oplysninger midt under en forhandling, men giver parterne ro til at finde en løsning.

Jørn Pedersen (S):

Må jeg forstå ministeren derhen, at kommunerne kan forvente, at de får yderligere tilskud til at løse opgaverne på ældreområdet?

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg kan kun svare, som jeg hele tiden har svaret: Vi har et forhandlingsforløb i gang på nuværende tidspunkt, og det er startet her den 8. maj. Lad parterne sætte sig og finde ud af en gensidigt god løsning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 538**3) Til socialministeren af:****Grete Schødt (S):**

»Hvilke initiativer har ministeren taget for at indskærpe kommunerne deres pligt til at overholde bistandslovens § 53?«

Skriftlig begrundelse

Spørgsmålet stilles på baggrund af Folketingets vedtagelse den 25. april 1991 af dagsorden D 25, hvor Folketinget bl.a. opfordrer regeringen til at indskærpe kommunernes pligt – evt. ved lovgivning – så praktisk bistand i hjemmet tilbydes i det nødvendige omfang og det gennem visitering sikres, at de personlige behov tilgodeses.

[Socialministeren]**Socialministeren** (Else Winther Andersen):

I sin begrundelse for spørgsmålet har spørgeren henvist til Folketingets vedtagelse den 25. april 1991 af en dagsorden, hvori regeringen bl.a. opfordres til at indskærpe kommunernes pligt til at tilbyde hjemmehjælp i nødvendigt omfang.

Jeg er glad for at have fået lejlighed til her at sige, at jeg den 10. maj 1991 har udsendt et brev til samtlige borgmestre vedlagt en social meddelelse, hvori jeg netop har indskærpet denne pligt. Jeg har i den sociale meddelelse i øvrigt præciseret anvendelsen af bistandslovens § 53 om bistand til det huslige arbejde og de personlige fornødenheder. Ved tildelingen og udmålingen af varig hjemmehjælp skal kommunen vurdere modtagerens helbredsmæssige muligheder for selv at løse de nævnte opgaver.

Det fremgår endvidere af den sociale meddelelse, at der ikke må tages hensyn til modtagerens økonomiske forhold ved vurderingen af behovet for hjemmehjælp. Det præciseres ligeledes, at der heller ikke er hjemmel til at tage hensyn til modtagerens mulighed for hjælp fra pårørende, der ikke er omfattet af modtagerens husstand.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at vi i løbet af sommeren vil udsende en ny vejledning om praktisk bistand i hjemmet. I den forbindelse vil vi også indskærpe pligten til at yde praktisk bistand i fornødent omfang.

Jeg er sikker på, at de misforståelser, der har været i nogle kommuner, dermed skulle være bragt ud af verden.

Grete Schødt (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og for det initiativ, der nu er taget, men yderligere stille følgende spørgsmål:

Er det præciseret, at kommuner ikke længere generelt kan fjerne ydelser uden en forudgående vurdering hos den enkelte ældre, og uden at det sker i samråd med den enkelte ældre?

Pernille Frahm (SF):

I brev af 12. marts 1991 meddeler Ålborg Kommune sine modtagere af hjemmehjælp, at de i sommerperioden i 9 uger ikke vil modtage hjælp til rengøring, og at de, såfremt de har besøg af voksne børn eller andre i deres hjem i ferieperioden, ikke vil modtage hjælp overhovedet.

Betyder ministerens svar, at Ålborg Kommune vil blive bedt om at trække denne meddelelse til brugerne af hjemmehjælpsordningen tilbage?

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Til fru Pernille Frahm kan jeg sige, at det brev, der er udsendt fra Ålborg Kommune, er udsendt før det af mig udsendte brev, og i dette står der jo udtrykkeligt, at der skal ske en individuel vurdering, og at man skal tage hensyn til det, der står i den sociale meddelelse, der er sendt ud.

Som svar til fru Grete Schødt's må jeg henvise til det brev og den sociale meddelelse, der er sendt ud, og som klart skulle korrigere de misforståelser, der måtte være ude i kommunerne.

Pernille Frahm (SF):

Jeg er bekendt med, at brevet til modtagere af hjemmehjælp i Ålborg Kommune er udsendt, før vores beslutning herinde blev taget. Mit spørgsmål gik derfor på, om Ålborg Kommune nu vil være nødt til skriftligt at tilbagekalde denne betingelse for at få hjemmehjælp i sommerperioden, som den tidligere havde stillet.

Grete Schødt (S):

Jeg vil gerne spørge socialministeren, om samme brev af 10. maj er tilsendt Folketingets Socialudvalg eller det vil blive det.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Over for fru Pernille Frahm vil jeg henholde mig til det svar, jeg gav før, nemlig at der er tale om breve med forskellige datoer. Jeg har ikke set brevet fra Ålborg Kommune og har derfor ikke mulighed for nu at vurdere sagen ud fra de spørgsmål, der er stillet.

Til fru Grete Schødt's vil jeg gerne sige, at jeg mener, det er oversendt til Socialudvalget; ellers vil det ske.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Første næstformand** (Henning Rasmussen):

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

[Første næstformand]

Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 437
 Kirsten Madsen: spm. nr. S 443
 Helle Degn: spm. nr. S 462
 Kofod-Svendsen: spm. nr. S 463
 Graversen: spm. nr. S 470, 471, 493 og 505
 Flemming Hansen: spm. nr. S 473
 Jan Petersen: spm. nr. S 477
 Tommy Dinesen: spm. nr. S 480
 Poul Erik Dyrland: spm. nr. S 481
 Kim Behnke: spm. nr. S 486 og 487
 Lilli Gyldenkilde: spm. nr. S 488
 Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 489, 490, 497 og 498
 Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 494 og 495
 Køpke Christensen: spm. nr. S 496
 Nør Christensen: spm. nr. S 503
 Pernille Forchhammer: spm. nr. S 513

Spm. nr. S 437

Til *landbrugsministeren* (12/4 91) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Agter ministeren at ændre mark- og vejfredslovens § 14, således at en grundejers ret til at aflive katte, der træffes på hans grund, ophæves?«

Begrundelse

Reglen i mark- og vejfredslovens § 14 må anses for utidssvarende. I en situation, hvor alle bestræber sig på at få skabt gode forhold for dyrene, er der ingen grund til at bibeholde denne regel, hvad angår katte.

Problemet med omstrefjende katte kunne løses på en bedre måde. Det kan f.eks. ske ved at indføre en ordning, hvor der kan gives en katte-ejer pålæg om, at hans kat ikke må færdes på en bestemt ejendom.

Svar (2/5 91):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Hovedbestemmelsen i mark- og vejfredsloven er § 1, stk. 1, hvorefter enhver er pligtig til på alle årets tider at holde sine husdyr på sit eget.

Efter lovens § 5 er enhver berettiget til selv at optage eller lade optage fremmede husdyr, som uden hjemmel færdes løse på hans grund.

Har en grundejer forgæves søgt at optage husdyr, som færdes løse på hans grund, kan dyrets besidder efter § 13 straffes med bøde for ufred.

Efter § 14 har en grundejer ret til på hensigtsmæssig måde at fjerne bl.a. omstrefjende hunde og katte fra sin grund, og grundejeren har ikke pligt til at yde erstatning, såfremt dyret derved kommer til skade eller omkommer. Den anvendte fremgangsmåde må ikke stride mod dyreværnsloven. Aflivning må kun finde sted, hvis dyrets ejer i forvejen inden for det sidste år er advaret eller dyret angriber andre husdyr eller frembyder nærliggende fare for person eller ejendom.

Som det vil ses, udgør mark- og vejfredslovens regler om husdyrs uberettigede færden på anden mands grund et sammenhængende system, hvor grundejeren – alt efter den foreliggende situation – har forskellige reaktionsmuligheder, og hvor grundejeren kun i visse nøje afgrænsede situationer lovligt kan aflive en kat, der er kommet ind på hans ejendom.

Det er min opfattelse, at disse regler, der har været uændret gældende siden 1953, alt taget i betragtning fungerer rimeligt tilfredsstillende, og jeg har ikke aktuelle planer om at ændre i mark- og vejfredslovens § 14.

Spm. nr. S 443

Til *justitsministeren* (12/4 91) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om han har inhabilitetsprøvet medlemmerne af Justitsministeriets udvalg om forskellige konkursspørgsmål?«

Begrundelse

Ovennævnte udvalg blev i 1986 nedsat af den daværende justitsminister, hr. Ninn-Hansen, efter vedtagelse i Folketinget af en folketingsbeslutning, hvori indgik dele af beslutningsforslag om indgreb imod misbrug af konkurs- og selskabslovgivningen (B 124) og beslutningsforslag om ændrede regler for salærberegning og behandling af konkursboer m.v. (B 125) (folketingsåret 1984-85).

Ifølge de nævnte beslutningsforslag skulle der gennemføres fornødne lovændringer i konkursloven inden udgangen af kalenderåret 1986.

Kritikken af den juridiske bobehandling var primært rettet mod Sø- og Handelsrettens skifteret.

Spørgeren finder det stærkt kritisabelt, at præsidenten for Sø- og Handelsretten, hr.

[Kirsten Madsen]

Frank Poulsen, er formand for dette udvalg, og at dommer i Sø- og Handelsrettens skifteret fru Mette Christensen er medlem af udvalget. Bortset fra en enkelt revisor er samtlige medlemmer af udvalget (i alt 15 personer) jurister. Fagkyndig erhvervsekspertise er ikke repræsenteret.

Spørgeren finder dette særdeles betænkeligt og kritisabelt efter at have konstateret, at retspræsident Frank Poulsen har en betydelig privat indtægt i forbindelse med private voldgiftsager, sager, der hidrører fra de advokatkontorer, der samtidig fungerer som Sø- og Handelsrettens skifterets faste medhjælpere.

Uagtet der skulle gennemføres fornødne lovændringer i konkursloven inden udgangen af 1986, er der kun gennemført uvæsentlige ændringer i konkursloven på baggrund af folketingsbeslutningen (lov nr. 384 af 10. juni 1987).

Svar (3/5 91):

Justitsministeren (Engell):

Konkurslovsudvalget er et lovforberedende udvalg og er sammensat af i alt 15 sagkyndige medlemmer, der er udpeget af Justitsministeriet til dels efter indstilling fra forskellige myndigheder og organisationer.

Udvalgets formand, retspræsident Frank Poulsen, og dommer Mette Christensen, Sø- og Handelsretten, er af Justitsministeriet udpeget som medlemmer af udvalget under hensyn til, at de har meget betydelig sagkundskab på konkursområdet.

Sø- og Handelsretten i København behandler jo et langt større antal konkurs- og andre insolvenssager end nogen anden enkelt ret her i landet.

Det forhold, at en person har praktisk kendskab til et retsområde, gør naturligvis ikke den pågældende inhabil til at deltage i generelle drøftelser vedrørende lovgivningen på området.

Spm. nr. S 462

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (16/4 91) af:

Helle Degn (S):

»Overvejer EF at reducere Danmarks tilbud til de unges Erasmusstipendier på grund af den kommunale beskatning af disse midler, og hvad agter ministeren at gøre for at modvirke dette?«

Svar (29/4 91):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Der er mig bekendt ikke overvejelser i EF om at reducere Danmarks tilskud til de unges Erasmusstipendier på grund af beskatningen af disse midler.

Med hensyn til beskatningen af Erasmusstipendierne kan jeg oplyse, at jeg for nogen tid siden har bedt skatteministeren om en redegørelse for reglerne om beskatning af legater og stipendier, der bliver ydet til dækning af rejse-, undervisnings- og leveomkostninger i forbindelse med studier/uddannelse i udlandet. Jeg har forstået, at Skatteministeriet har sat en undersøgelse i gang med henblik på en belysning af praksis inden for dette område. Jeg er endnu ikke blevet underrettet om resultatet af undersøgelsen.

Spm. nr. S 463

Til *udenrigsministeren* (17/4 91) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Hvilke initiativer agter udenrigsministeren at tage for at få bragt Østtimorproblemet op i forskellige fora, herunder FN?«

Begrundelse

I 1975 invaderede Indonesien Østtimor. FN's sikkerhedsråd protesterede mod invasionen og krævede, at de indonesiske styrker blev tilbagetrukket. Styrkerne blev imidlertid ikke trukket tilbage. Indonesien indlemmede i juli 1976 Østtimor som sin 27. provins.

Siden er spørgsmålet om Østtimor kun undtagelsesvis blevet berørt i internationale fora.

Svar (3/5 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Ved resolution 37/30 af 23. november 1982 anmodede FN's generalforsamling generalsekretæren om at indlede forhandlinger med de i Østtimorspørgsmålet direkte involverede parter med henblik på at undersøge mulighederne for at opnå en omfattende løsning af Østtimorspørgsmålet.

I generalsekretærens seneste fremskridtsrapport om Østtimorspørgsmålet fra september 1990 oplyser han, at der er opnået principiel

[Udenrigsministeren]

enighed mellem Indonesien og Portugal om, at en delegation fra Portugals parlament skulle aflægge besøg på Østtimor. Besøget har endnu ikke fundet sted.

Østtimorspørgsmålet behandles således allerede af FN, som må anses for at være det relevante forum til drøftelse af denne problematik.

Spm. nr. S 470

Til *udenrigsministeren* (17/4 91) af:

Graversen (S):

»Vil udenrigsministeren tage initiativ til en skarp dansk fordømmelse af Israels fortsatte ulovlige bosættelser i de af Israel ulovligt besatte områder på Vestbredden, og vil ministeren klart markere Danmarks holdning til resolution 242 og 338?«

Begrundelse

Der er fortsat en indlysende sammenhæng mellem fred i Mellemøsten og en løsning af det palæstinensiske problem, og den bedste garanti for eksistensanerkendelse og sikre grænser for Israel er at sikre palæstinenserne legitime ret til en palæstinensisk stat.

De fortsatte israelske bosættelser på Vestbredden er en provokation mod international retsopfattelse og en underminering af FN's prestige.

De fortsatte vestlige våbenleverancer til mellemøstlige stater ud fra egne profitgrunde øger igen risikoen for umenneskelige og ødelæggende krige i området.

Disse våbenleverancer er netop blevet skarpt kritiseret af FN's generalsekretær, Perez de Cuellar.

Svar (29/4 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Regeringens holdning til Sikkerhedsrådets resolutioner 242 og 338 er velkendt: Enhver løsning af den arabisk-israelske konflikt og det palæstinensiske spørgsmål må ske på grundlag af disse resolutioner i overensstemmelse med princippet om territorier for fred. Det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse og Israels ret til at leve i fred og sikkerhed indgår som ligevægtige og komplementære elementer i denne holdning.

For så vidt angår de israelske bosættelser i de besatte områder er det regeringens opfattelse, at disse bosættelser er folkeretsstridige og bør fjernes.

Danmark har gentagne gange ensidigt og sammen med de tolv og de nordiske lande klart givet udtryk for disse opfattelser. Jeg vil få lejlighed til på ny at drøfte spørgsmålene med den israelske regering under mit besøg i Israel den 28.-30. april i år.

Spm. nr. S 471

Til *udenrigsministeren* (17/4 91) af:

Graversen (S):

»Vil udenrigsministeren tage initiativ til en fordømmelse af og forbud mod fortsat vestligt våbensalg til Mellemøsten?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 470.

Svar (29/4 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Golfkonflikten har på ny understreget behovet for effektive mekanismer til at hindre uønsket våbeneksport, herunder til Mellemøsten.

Bestræbelser på at imødegå direkte eller indirekte våbeneksport til lande, hvortil sådan eksport er uønsket, kræver en koordineret international indsats.

Danmark deltager allerede i et omfattende internationalt samarbejde med en række vestlige lande, herunder EF-landene, om kontrol med eksport af missilteknologi samt kontrol med eksport af kemiske og biologiske våben.

Med henblik på en yderligere skærpelse af den internationale kontrol med våbeneksport besluttede man på det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 8. april 1991 som et første skridt at fremskynde drøftelsen af EF-landenes våbeneksportpolitik.

Lad mig tilføje, at Danmarks politik på våbeneksportområdet som bekendt er særdeles restriktiv. Fra dansk side vil man arbejde for, at andre lande udvikler deres våbeneksportpolitik i retning af den danske.

Spm. nr. S 473

Til *industriministeren* (18/4 91) af:

Flemming Hansen (KF):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre, at grundlaget for enhver mistanke om misbrug af Dankortet elimineres?«

Begrundelse

Den offentlige debat har igen i de seneste uger fokuseret stærkt på en række muligheder for misbrug af Dankortet.

Alene samtalen af sådanne misbrugsmuligheder skader et i øvrigt velfungerende betalingsformidlingssystem, og derfor må der ske en fuldstændig afklaring af, om disse rygter har grund i virkeligheden.

Hvis mulighederne for misbrug skulle kunne bekræftes, må der tages initiativer, således at enhver mulighed for misbrug udelukkes.

Svar (2/5 91):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Med hensyn til Dankortbetalingsystemet har forbrugerombudsmanden oplyst, at han løbende følger udviklingen i dette system, herunder sikkerheds- og kontrolprocedurerne. Endvidere følger Finanstilsynet løbende driftssikkerheden i Dankortsystemet bl.a. gennem sin deltagelse som observatør i PBS' revisionskomité.

I oktober sidste år orienterede forbrugerombudsmanden mig om, at han sammen med Finanstilsynet og i samarbejde med et internationalt konsulentfirma havde iværksat en undersøgelse af de sikkerhedsmæssige forhold ved brug af Dankort. Undersøgelsen var bl.a. foranlediget af en intern undersøgelse, som PBS gennemførte i 1990. Det internationale konsulentfirmas gennemgang omfatter også de foranstaltninger, der blev iværksat som opfølgning af denne interne undersøgelse. Konsulentrapporten forventes færdig i løbet af få uger.

Når resultatet af rapporten foreligger, vil forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet drøfte, om der er behov for yderligere tiltag og i givet fald hvilke. Jeg vil derefter modtage en redegørelse herom fra forbrugerombudsmanden.

Det er vigtigt at fastslå, at den enkelte brugers forsvarlige brug af Dankortet ikke bør give anledning til unødigt bekymring. På baggrund af at sikkerhedsforanstaltningerne som nævnt nu bliver vurderet af tilsynsmyndighederne, vil jeg afvente den omtalte redegørelse.

Resultatet heraf vil endvidere indgå i de overvejelser, som ligger til grund for det lovforberevende arbejde, der udføres med henblik på fremsættelse af et lovforslag om ændring af lov om betalingskort m.v. til efteråret.

Spm. nr. S 477

Til *justitsministeren* (19/4 91) af:

Jan Petersen (S):

»Vil ministeren redegøre for, om der for de ledige i medfør af gældende ret foreligger et retskrav på en individuel informations- og vejledningssamtale efter 3 måneders sammenhængende ledighed med henblik på at forbedre den lediges uddannelses- og beskæftigelsesmuligheder senest umiddelbart efter udløbet af de seneste 3 måneder?«

Begrundelse

Efter spørgerens opfattelse fremgår det klart af gældende lovgivning og gældende bekendtgørelser, at der består et sådant retskrav.

Svar (30/4 91):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har til brug ved besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Arbejdsministeriet.

Arbejdsministeriet har oplyst, at tremånederssamtaler ikke er nævnt i selve loven om arbejdstilbud til ledige.

Det fremgår imidlertid af bemærkningerne til det lovforslag, hvorved loven i 1988 blev ændret, at medens forberedelserne til lovrevisjonen er pågået, er der iværksat en række forbedringer af ordningerne. Som en forbedring tilbydes den ledige således en individuel samtale i arbejdsformidlingen efter 3 måneders ledighed.

Af de almindelige bemærkninger fremgår blandt andet, at der i den forebyggende indsats over for lang ledighed generelt sættes på en tidligere og bedre information til de ledige, således at rådgivnings- og vejledningsindsatsen styrkes i det samlede forløb. Som et af arbejdsformidlingens servicetilbud tilbydes alle ledige i dag en individuel samtale efter 3 måneders fuld ledighed. Af bemærkningerne fremgår endvidere, at det er regeringens vurdering, at arbejdsformidlingen kan varetage de med lov-

[Justitsministeren]

revisionen forbundne opgaver inden for de ressourcemæssige rammer, der er afstukket i forslag til finanslov for 1989. Det må forventes, at omstillingen til nyordningen vil ske som en proces, hvor de indhentede erfaringer vil blive benyttet til løbende at justere og tilpasse arbejdsformidlingens indsats.

Intentionerne i lovforslagets bemærkninger blev efterfølgende udmøntet i bekendtgørelse nr. 403 af 30. maj 1989 om arbejdstilbud m.v.

Af bekendtgørelsen om arbejdstilbud fremgår af § 4, stk. 1, at den ledige efter 3 måneders sammenhængende ledighed tilbydes en individuel samtale på arbejdsformidlingen.

Ledige, der har afsluttet 1. arbejdstilbud og på ny tilmelder sig arbejdsformidlingen som ledige, tilbydes efter 3 måneders ledighed en individuel samtale på arbejdsformidlingen.

Den ledige har således krav på at få tilbudt en individuel samtale. Hvis ledige, der har ret til individuel samtale, i stedet ønsker at gennemføre samtalen i mindre grupper, vil arbejdsformidlingen gennemføre en gruppesamtale. Samtalens varighed vil i så fald være længere. En sådan gruppesamtale, der vælges i stedet for en individuel samtale og derfor træder i stedet for den individuelle samtale, må anses for at opfylde bekendtgørelsens krav.

Til forskel fra en gruppesamtale, som den ledige selv vælger, kan arbejdsformidlingen indkalde til et kollektivt informationsmøde om arbejdstilbudsloven.

Praksis omkring tremånederssamtaler bygger mange steder på en kombination af kollektive informationsmøder og efterfølgende mulighed for individuelle samtaler. De ledige, der deltager i det kollektive arrangement, vil efterfølgende få tilbudt en individuel samtale, hvor deres muligheder for uddannelse/arbejde kan drøftes yderligere med en AF-medarbejder. En sådan praksis opfylder også bekendtgørelsens krav.

Samtalen skal tilbydes efter 3 måneders sammenhængende ledighed. Der er ikke angivet nogen nærmere frist. Der er således ikke tale om, at samtalen skal finde sted efter højst 3 måneders ledighed eller senest umiddelbart efter udløbet af de seneste 3 måneder.

Arbejdsministeriet finder derfor ikke, at en vis ventetid er i strid med reglerne, jf. også de nævnte lovbemærkninger om løbende justering af arbejdsformidlingens indsats.

Justitsministeriet kan tilslutte sig det af Arbejdsministeriet anførte.

Spm. nr. S 480

Til *miljøministeren* (19/4 91) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Finder ministeren det betryggende for havmiljøet, at det vil tage 16 timer, inden Miljøstyrelsens skib »Gunnar Seidenfaden« vil kunne være til stede for at forhindre et olieudslip fra f.eks. et uheld på et skib, der passerer de danske farvande uden lods?«

Begrundelse

Ifølge Fyns Amts Avis udtaler miljøministeren, at beredskabet for at forhindre et eventuelt olieudslip er tilstrækkeligt, selv om det vil tage 16 timer, før »Gunnar Seidenfaden« kan være til stede med flydespærringer og tanke til op-sugning af olie fra et olieudslip.

Til samme avis udtaler formanden for Dansk Lodsforening, Jørgen Rasmussen, at Storebælt er et stressende farvand at besejle på grund af byggeriet af de faste forbindelser, der har medført en skov af bøjer i området.

Endvidere har det ifølge Skagen Lodseri vist sig, at de danske farvande jævnlige besejles af store skibe. Eksempelvis passerede den liberianske tanker »M/T Braer« (ca. 90.000 t og med en dybgang på 14,2 m) så sent som den 15. april Skagen. På dens rejse til Østersøen havde den ingen dansk lods om bord.

Svar (29/4 91):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

I det statslige beredskab til bekæmpelse af olie- og kemikaliefurening af havet indgår 15 specialfartøjer samt skibsbaseret og transportabelt materiel til mekanisk og kemisk bekæmpelse af forureningen.

Specialfartøjerne er placeret ved de farvande, hvor det skønnes at der er størst risiko for olieforurening som følge af f.eks. skibes grundstødninger og kollisioner, det vil i praksis sige i nærheden af de store sejlruiter.

Hovedparten af fartøjerne er placeret på flådestationerne Korsør og København, henholdsvis Miljødivision 1 og 2.

I hver miljødivision indgår:

[Miljøministeren]

– Et specialfartøj af »Gunnar Seidenfaden«-klassen på 862 BRT udstyret med 600 m havflydespærring, 200 m kystflydespærring, forskellige typer olieoptagesystemer, anlæg for kemisk bekæmpelse m.v.

– Et specialfartøj af »Marie Miljø«-klassen på 150 BRT, udstyret med 200 m havflydespærring, 200 m kystflydespærring samt olieoptagesystemer m.v. som anført for »Gunnar Seidenfaden«-klassen.

– Et specialfartøj af »Miljø 101«-klassen, hurtiggående på 20 BRT. Fartøjet er udstyret med anlæg til kemisk bekæmpelse. Materiel for mekanisk bekæmpelse medtages efter behov.

– Et mindre arbejdsfartøj samt en oliepram med en lastkapacitet på 350 m³.

»Marie Miljø«-klassen vil kunne afgang fra havnen inden for 1 time døgnet rundt.

»Gunnar Seidenfaden«-klassen ligger på 16 timers varsel. Dette skyldes arbejds- og fritidsbestemmelser i personalets overenskomst. Da der er lagt vægt på, at de enkelte skibsklasser er ens udstyret, samtidig med at besætningen inden for de forskellige miljødivisioner uddannes i samtlige skibstyper, er det muligt at overføre besætninger mellem skibene. Det betyder, at »Gunnar Seidenfaden« i Korsør i realiteten vil kunne afgang inden for ca. 6 timer efter en alarm.

Varslet for »Miljø 101«-klassen vil afhænge af, om skibets besætning (3 mand) er til rådighed. Normalt vil varslet være 1 time som anført for »Marie Miljø«-klassen.

Skibsbesætningerne er 28 mand pr. division, i alt 56 mand. Disse er fordelt med 16 besætningsmedlemmer på »Gunnar Seidenfaden«-klassen og 2 besætninger a 6 mand på hvert specialfartøj af »Marie Miljø«-klassen. Idet »Marie Miljø«-klassen til stadighed er på 1 times varsel, er der til hvert af disse fartøjer afsat 2 besætninger.

På baggrund af ovenstående er det min opfattelse, at det beredskab, vi har, fungerer tilfredsstillende, og at vi med dette beredskab har forudsætningerne for at undgå, at et olieudslip udvikler sig til en katastrofe. Hertil kommer, at Danmark har indgået aftale med en række andre lande, herunder Østersølandene og de andre nordiske lande, og at vi i tilfælde af en omfattende ulykke kan opnå assistance herfra, ligesom vores beredskab kan bistå med bekæmpelse af olieforurening i andre farvande.

Spm. nr. S 481

Til *justitsministeren* (19/4 91) af:

Poul Erik Dyrland (S):

»Er ministeren enig i, at der består et retskrav på udbetaling af de af Arbejdsmarkedsstyrelsen bevilgede tilskud fra Den Europæiske Socialfond for 1990, når vilkårene for tilskudsudbetaling er opfyldt, og vil ministeren oplyse, hvordan retskravet gøres gældende?«

Begrundelse

I en lang række tilfælde har Arbejdsmarkedsstyrelsen bevilget tilskud fra Den Europæiske Socialfond til f.eks. faglige organisationer, uden at disse har fået beløbene udbetalt, trods det at alle vilkår er opfyldt og formålene for længst er realiseret.

På den baggrund ønskes det oplyst, om der ikke foreligger retskrav på beløbenes udbetaling, således at der i realiteten er tale om retsbrud.

Svar (30/4 91):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har til brug ved besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Arbejdsministeriet.

Arbejdsministeriet har oplyst, at administrationen af tilskud fra Socialfonden med virkning fra den 1. januar 1990 foregår nationalt, idet den enkelte medlemsstat selv fordeles en på forhånd fastlagt tilskudspulje.

Arbejdsministeriet udsendte i marts 1990 ansøgningsskemaer og vejledningsmateriale til samtlige kommuner, amtskommuner og andre allerede kendte potentielle ansøgere.

Af materialet fremgår, at tilskuddet udbetales i 3 rater. Den nærmere ordlyd er:

»Et forskud på 50 pct. udbetales ved projektstart. Yderligere 30 pct. kan fås i projektåret, når halvdelen af forskudsbeløbene (nationalt) er brugt. De resterende 20 pct. af tilskudsbeløbet kan udbetales, når årsregnskabet for projektet er godkendt (formentlig i slutningen af 3. kvartal i det følgende år).«

De nævnte udbetalingsregler er i overensstemmelse med de regler, som er fastsat for udbetaling af de samlede nationale tilskud fra Den Europæiske Socialfond, og tilsvarende formuleringer er anvendt i brevveksling med tilskudsmodtagerne.

[Justitsministeren]

Der er i de endelige tilsagnsskrivelser direkte gjort opmærksom på, at første forskud (50 pct.) kunne udbetales, når projektet var iværksat og der forelå en underskreven garantierklæring, og at udbetaling af andet forskud (30 pct.) sker, når halvdelen af første forskud er forbrugt. I skrivelserne i forbindelse med udbetalingen af første forskud er der igen gjort opmærksom på, at forbruget af første forskud skal berigtiges, før andet forskud kan udbetales.

Da adskillige af de tilskudsberettigede ikke har indsendt dokumentation for dette forbrug, har andet forskud ikke kunnet udbetales til disse projekter. Arbejdsmarkedsstyrelsen har derfor i april måned i år erindret herom.

Arbejdsministeriet har endvidere oplyst, at 1990 har været et indkøringsår for den nye form for udbetaling af tilskud fra Socialfonden. Beløbene har derfor været stærkt forsinket fra EF, og Arbejdsministeriet har ikke hjemmel til at udbetale tilskud, der endnu ikke er modtaget fra Socialfonden.

Justitsministeriet kan tilslutte sig det af Arbejdsministeriet anførte.

Spm. nr. S 486

Til *sundhedsministeren* (19/4 91) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvilke sundhedspolitiske mål ligger der i at pålægge patienter, at de selv medbringer forbindsstoffer m.v. til operationen?«

Begrundelse

En 83-årig dame i Århus havde længe stået på venteliste til en grå stær-operation. Langt om længe blev hun skriftligt indkaldt til operation på Århus Kommunehospitals øjenafdeling. Vedlagt indkaldelsen var der en liste over forbindsstoffer m.v., som den gamle dame måtte medbringe til operationen.

Damen havde ikke råd til at købe de påbudte ting og måtte derfor bede sine børn om økonomisk hjælp til indkøbene.

Spørgeren vil vide, hvilket sundhedspolitisk mål der ligger bag en sådan behandling.

Svar (30/4 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

I begrundelsen for det stillede spørgsmål nævnes en sag fra Århus Kommunehospitals

øjenafdeling. I denne anledning har sygehusforvaltningen i Århus Amtskommune oplyst mig om, at patienter, der er blevet opereret på øjenafdelingen, i forbindelse med udskrivelsen gratis får udleveret øjenklap og øjenmaske. Øjenklappen skal imidlertid udskiftes jævnligt, og patienterne bliver derfor i forbindelse med indkaldelsen til operation bl.a. orienteret om at købe ekstra øjenklapper til brug i hjemmet.

Patienterne skal ifølge det oplyste således ikke selv medbringe forbindsstoffer m.v. til brug på hospitalet.

Spm. nr. S 487

Til *indenrigsministeren* (19/4 91) af:

Kim Behnke (FP):

»Er ministeren enig med de amtskommuner, der disponerer deres hospitalsbudget således, at patienter må medbringe forbindsstoffer m.v. til operationerne?«

Begrundelse

En 83-årig dame i Århus havde længe stået på venteliste til en grå stær-operation. Langt om længe blev hun skriftligt indkaldt til operation på Århus Kommunehospitals øjenafdeling. Vedlagt indkaldelsen var der en liste over forbindsstoffer m.v., som den gamle dame måtte medbringe til operationen.

Damen havde ikke råd til at købe de påbudte ting og måtte derfor bede sine børn om økonomisk hjælp til indkøbene.

Spørgeren vil vide, om det højtpriste kommunale og amtskommunale selvstyre skal have så vide rammer, at en amtskommune kan opføre sig som på den beskrevne måde.

Svar (29/4 91):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg skal henholde mig til sundhedsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 486, hvoraf det fremgår, at patienter ikke selv skal medbringe forbindsstoffer m.v. til brug på sygehuset.

Spm. nr. S 488

Til *socialministeren* (22/4 91) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

[LIII Gyldenkilde]

»Vil ministeren oplyse, om der er lovhjemmel til at afslå udbetaling af sygedagpenge til en person, der ikke er arbejdsløshedsforsikret, men bliver syg, mens vedkommende går på et kursus efter lov om arbejdsmarkedsuddannelse, hvortil der ydes kursusgodtgørelse, og i givet fald oplyse, hvilken hjemmel der findes?«

Begrundelse

Ovenstående spørgsmål stilles på baggrund af en konkret sag, hvor en person bliver syg og ikke kan få sygedagpenge, for det første begrundet med, at hun modtager en kursusgodtgørelse (ikke for de dage, hun er syg), for det andet med, at hun ikke opfylder beskæftigelseskravet på 13 uger før sygdommens indtræden.

Sagen er ret principiel, fordi manglende beskæftigelse til opfyldelse af kravet skyldes sygdom på et tidligere tidspunkt, hvortil der er ydet sygedagpenge.

Der vil jo blive et kæmpe problem, såfremt sygedagpenge fremover ikke vil kunne bevilges, fordi en person er tilmeldt et arbejdsmarkedskursus.

Svar (30/4 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

I begrundelsen for spørgsmålet har spørgeren henvist til en konkret sag, hvor en person bliver syg og ikke kan få sygedagpenge, for det første begrundet med, at den pågældende modtager en kursusgodtgørelse (ikke for de dage, hvor den pågældende er syg), for det andet med, at den pågældende ikke opfylder beskæftigelseskravet på 13 uger før sygdommens indtræden.

Spørgeren har endvidere oplyst, at sagen er ret principiel, fordi manglende beskæftigelse til opfyldelse af kravet skyldes sygdom på et tidligere tidspunkt, hvortil der er ydet sygedagpenge.

Efter § 4 i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel har en lønmodtager ret til dagpenge fra bopælskommunen i tilfælde af sygdom, hvis den pågældende har været tilknyttet arbejdsmarkedet i de sidste 13 uger før sygdommens indtræden og i denne periode har været beskæftiget i mindst 120 timer. Derudover er der ret til dagpenge, hvis lønmodtageren ville have været berettiget til arbejdsløshedsdagpenge,

uddannelses- eller iværksætterydelse eller kursusgodtgørelse ydet som erstatning for arbejdsløshedsdagpenge, såfremt fraværet på grund af sygdom ikke fandt sted eller vedkommende inden for den seneste måned har afsluttet en erhvervmæssig uddannelse af mindst 18 måneders varighed.

Betingelsen om 13 ugers tilknytning til arbejdsmarkedet anses for opfyldt, hvis den pågældende har været i ansættelse, har modtaget sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge i hele 13-ugers-perioden, har afholdt ferie med løn eller feriegodtgørelse eller har modtaget godtgørelse i opsigelsesperioden fra Lønmodtagernes Garantifond på grund af arbejdsgiverens konkurs.

En sygeperiode, hvor der er ydet sygedagpenge, medregnes således i opgørelsen af 13-ugers-kravet.

Perioder, hvor der er ydet kursusgodtgørelse som erstatning for arbejdsløshedsdagpenge, indgår ligeledes i opgørelsen af, om beskæftigelseskravet på 13 uger er opfyldt, jf. ovenfor. Perioder med kursusgodtgørelse, der ikke er ydet som erstatning for arbejdsløshedsdagpenge, medregnes kun i 13-ugers-kravet, hvis lønmodtageren også i kursusperioden er i ansættelse.

Det er derfor rigtigt, at der ikke er ret til sygedagpenge til en person, der ikke er arbejdsløshedsforsikret, når den pågældende bliver sygemeldt på et kursus, hvor der indtil sygdommens indtræden er ydet kursusgodtgørelse, der ikke er ydet som erstatning for arbejdsløshedsdagpenge.

Spm. nr. S 489

Til *industriministeren* (23/4 91) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren redegøre for Finanstilsynets ressourcer, således at Finanstilsynets forskellige kontrolopgaver belyses hver for sig i ressourcemæssig henseende, og oplyse, hvad ministeren agter at gøre, for at ekspeditionstiden i Finanstilsynet bliver nedbragt?«

Begrundelse

Den helt uacceptable ekspeditionstid i Finanstilsynet må nedbringes. Mange overbelåningsager er indbragt af Boligudvalget for næsten et år siden, men endnu ikke afgjort. Det be-

[Kirsten Jacobsen]

tyder, at billedet af overbelåningssagernes omfang ikke er korrekt.

Svar (6/5 91):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Finanstilsynet har for tiden 119 medarbejdere (inkl. efg-elever, vikarer og langtidslødige) svarende til 115 årsværk og er efter etableringen af en ny struktur pr. 1. januar 1990 organiseret i 3 linieafdelinger (en tilsynsafdeling, en aktuar- og regnskabsafdeling og en tilsyns- og udviklingsafdeling) samt en sekretariats- og planlægningsafdeling. Med den nye struktur etableredes et funktionsopdelt tilsyn.

Finanstilsynets linieafdelinger er ikke opdelt efter de forskellige kontrolopgaver, men de enkelte kontorer har inden for deres funktionsområder ansvar for alle de under Finanstilsynet hørende finansielle virksomhedsområder. Dog er tilsynet med en række virksomheder, der enten er særlig store eller specialiserede, henlagt til tilsyns- og udviklingsafdelingen.

Jeg forstår, at begrundelsen for spørgsmålet specielt vedrører realkreditområdet.

Finanstilsynet fik i forbindelse med overflytningen af Realkreditilsynet fra Boligministeriet tilført 13 årsværk fra den 1. januar 1990. Den 1. november 1990 fik Finanstilsynet som følge af, at det store antal sager om overbelåning på realkreditområdet havde betydet en væsentligt øget arbejdsbelastning for tilsynet, tilført 5 midlertidige stillinger til styrkelse af tilsynet med realkreditinstitutter. Disse stillinger er blevet forlænget til udgangen af 1994. Det skønnes, at der i alt anvendes 21 årsværk på realkreditområdet, heraf 12 sagsbehandlere inkl. kontorets chef, idet kontoret desuden trækker på direktionen og på ekspertise fra øvrige kontorer i tilsyns- og udviklingsafdelingen og i sekretariats- og planlægningsafdelingen. Hertil kommer, at et eksternt revisionsfirma siden efteråret 1990 har anvendt ca. 25.000 timer til at bistå Finanstilsynet med en gennemgang af de 3 realkreditinstitutter.

Af de 32 konkrete lånesager, som Boligudvalget inden for det sidste år har rejst, mangler Finanstilsynets afgørelse i 11. Heraf beror 5 afgørelser på modtagelsen af redegørelser fra Revisionsfirmaet Ernst & Young A/S som led i den ekstraordinære revision, medens andre 3 beror på udtalelser fra det pågældende institut.

Finanstilsynet vil under hensyntagen til tilsynets øvrige opgaver snarest muligt tage stilling til, hvorvidt der i disse sager er ydet lån i strid med realkreditlovgivningens regler, og i givet fald til, i hvilket omfang realkreditbelåningen skal nedbringes.

Spm. nr. S 490

Til *industriministeren* (23/4 91) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Finder ministeren, at en ekspeditionstid i Erhvervsankenævnet på mere end et år er acceptabel, og hvad agter ministeren at gøre for at ændre dette forhold?«

Begrundelse

I Boligudvalgets bilag 135, alm. del 1990-91, 2. samling, gives der en opgørelse over datoerne for de sager, realkreditinstitutterne har indbragt. Heraf fremgår, at 6 sager er indbragt i 1990, den første i april måned. Ingen af de indbragte sager er afgjort. Den lange ekspeditionstid bevirker, at ulovlige overbelåninger ikke bliver bragt i orden. Det er helt uacceptabelt, fordi sikkerheden for de obligationer, der er solgt for at yde lånene, dermed ikke er i orden. Det er endnu mere uacceptabelt, når der i Finanstilsynet er opstået den praksis, at der ikke rykkes for nedbringelse, så længe sagen ikke er afgjort i ankenævnet.

Svar (29/4 91):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg kan oplyse, at de sager, realkreditinstitutterne har indbragt for Erhvervsankenævnet, tilhører den type ankenævnsager, der kræver en særdeles grundig, omfattende og tilbunds gående behandling, hvorfor der naturligt medgår megen tid til behandlingen såvel fra parternes side som fra ankenævnets side.

Den konsulentundersøgelse, der snart gennemføres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, og som også omfatter Erhvervsankenævnet, vil give svar på, om eventuelle ændringer i nævnets rutiner og administrative procedurer kan nedbringe sagsbehandlingstiden i nævnet.

Jeg kan i øvrigt henvise til mit svar på spørgsmål nr. S 234.

Spm. nr. S 493

Til *justitsministeren* (24/4 91) af:

[Graversen]**Graversen (S):**

»Vil ministeren oplyse, hvilke ændringer der efter ministerens opfattelse er sket i forhold til palæstinensiske flygtninge i Libanon, og som begrundet den øjeblikkelige tiltagende hjemsendelse af disse flygtninge/asylansøgere fra Danmark, og vil ministeren begrunde sit manglende svar på en forespørgsel først i april om emnet fra generalsekretær Jens J. Thomsen, Folkekirkens Nødhjælp?«

Begrundelse

Direktoratet/ministeriet har åbenbart ændret praksis med hensyn til palæstinensiske flygtninge fra Libanon på trods af advarsler fra bl.a. Amnesty International, Dansk Flygtningehjælp, Folkekirkens Nødhjælp og Det Mellemkirkelige Råd.

Alle advarer samstemmende imod at sende palæstinenserne tilbage til Libanon, hvor de bevisligt bliver modtaget af det syriske efterretningsvæsen for herefter for manges vedkommende sporløst at forsvinde.

Dette vækker bekymring for den danske retssikkerhed på området og kan minde påfaldende om tamilaffæren med dens forkerte oplysninger om forholdene i hjemlandet.

Svar (2/5 91):**Justitsministeren (Engell):**

Ifølge udlændingelovens § 46 er det Direktoratet for Udlændinge, der i 1. instans træffer afgørelse i sager, hvor der ansøges om asyl her i landet. Direktoratet for Udlændinges afgørelser i disse sager kan alene påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a. Justitsministeriet har derimod ingen kompetence til at træffe afgørelse i asylsager.

Det er således i sidste instans det uafhængige bredt sammensatte organ Flygtningenævnet, der foretager vurderingen af, om en asylansøger opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7 for at opnå asyl her i landet. I denne vurdering indgår også spørgsmålet om, hvorvidt et land – i det foreliggende tilfælde Libanon – for den enkelte asylansøger kan tjene som 1. asylland.

Afgørelsen heraf beror på en helt konkret vurdering af den enkeltes forhold, og Flygtningenævnet foretager på grundlag af ansøgerens egne oplysninger og en række baggrundsoplys-

ninger om forholdene i Libanon en særdeles grundig behandling af sagen med henblik på at vurdere, om ansøgeren allerede har opnået beskyttelse og fortsat kan forvente at få beskyttelse i Libanon.

Fører denne konkrete vurdering til, at Flygtningenævnet meddeler afslag på asyl her i landet, betyder det, at nævnet har vurderet, at ansøgeren uden at risikere forfølgelse kan vende tilbage til Libanon.

Er heller ikke betingelserne for humanitær opholdstilladelse opfyldt, skal ansøgeren – således som udlændingeloven er opbygget – udrejse af landet. Udrejser den pågældende ikke frivilligt, er det politiets opgave at drage omsorg for udrejsen. Denne ordning gælder for alle udlændinge, der har fået afslag på opholdstilladelse her i landet, og således også for statsløse palæstinensere fra Libanon.

Jeg har tidligere haft lejlighed til at besvare et spørgsmål vedrørende udlændingemyndighedernes praksis med hensyn til at give statsløse palæstinensere asyl i Danmark. Jeg kan i den forbindelse henvise til min besvarelse af 13. juni 1990 af Retsudvalgets spørgsmål nr. 214 (alm. del – bilag 397).

Flygtningenævnet oplyste i den forbindelse følgende:

»Flygtningenævnet traf den 23. juli og 19. september 1985 afgørelse i 7 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon. Nævnet fandt »efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger«, at ansøgerne måtte anses for at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 1, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, og at det ikke burde kræves, at de vendte tilbage til Libanon.

Der har herefter ikke foreligget sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon for Flygtningenævnet før de sager, hvori der blev truffet afgørelse den 6. april 1990.

Ved afgørelserne har Flygtningenævnet – i overensstemmelse med nævnets sædvanlige praksis – foretaget en konkret vurdering af, om der er grundlag for at meddele asyl i Danmark.

Flygtningenævnet har således ikke foretaget nogen principiel ændring af praksis med hensyn til statsløse palæstinensere fra Libanon.»

Justitsministeriet har endvidere i forbindelse med besvarelsen af spørgsmål nr. 82 (alm. del – bilag 191) fra Retsudvalget indhentet en udtalelse fra Flygtningenævnet. Nævnet har i den

[Justitsministeren]

forbindelse henvist til besvarelsen af det ovennævnte spørgsmål nr. 214.

Flygtningenævnet har endvidere supplerende oplyst, at nævnet, da man i 1990 på ny skulle tage stilling til sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon, traf afgørelse på baggrund dels af de generelle baggrundsuplysninger om forholdene i Libanon, der forelå på dette tidspunkt, dels asylansøgenes egen forklaring om baggrunden for ønsket om asyl i Danmark.

Med hensyn til spørgsmålets sidste del vedrørende en henvendelse fra generalsekretær Jens J. Thomsen, Folkekirkens Nødhjælp, kan jeg oplyse, at Justitsministeriet – under hensyn til at afgørelserne i asylsager som nævnt træffes af Direktoratet for Udlændinge og Flygtningeneævnet – har sendt den nævnte henvendelse til såvel direktoratet som Flygtningenævnet, således at henvendelsen kan indgå ved behandlingen af sager vedrørende statsløse palæstinensere. Justitsministeriet har orienteret generalsekretær Jens J. Thomsen herom.

Spm. nr. S 494

Til *landbrugsministeren* (24/4 91) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at give forbrugerne mulighed for at se oprindelsesland på de varer, der findes i detailhandelen?«

Begrundelse

Igennem nogen tid har der i pressen pågået diskussioner om, hvorledes man kunne løse problemet med den manglende oplysning om oprindelsesland for produkter i detailhandelen.

Jeg har forsøgt, om man kunne bruge de gældende mærkningsregler, der administreres af Sundhedsministeriet, men forgæves.

Tilbage står et eventuelt initiativ fra landbrugsministeren, som helt eller delvis kan løse problemet.

Svar (2/5 91):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Jeg kan oplyse, at jeg, som det tidligere er tilkendegivet over for Folketingets Sundhedsudvalg, er indstillet på at lade veterinærkontrollen

på slagterierne overvåge frivillige mærkningsordninger vedrørende bestemte produkter, såfremt der gennem kontrolafgifter kan tilvejebringes den fornødne udgiftsdækning.

Landbrugsministeriet har derfor indledt drøftelser med de berørte organisationer om, hvorvidt der er interesse for sådanne ordninger for mærkning af kød og kødvarer, samt om, hvorledes de i givet fald vil kunne tilrettelægges i praksis for forskellige produkttyper.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at gældende regler ikke hindrer frivillig mærkning af f.eks. kød med oprindelsesland.

Spm. nr. S 495

Til *sundhedsministeren* (24/4 91) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren tage initiativ til en forhandling med tobaksindustrien om at få tjæreindholdet i cigaretter yderligere ned, således at de mildeste cigaretter kan købes på det danske marked?«

Begrundelse

Danmark er bagud i forhold til andre lande med hensyn til markedsføring af de mildeste cigaretter. Det er en kendsgerning, at jo stærkere cigaretter er, jo større er sundhedsfaren ved at ryge dem.

Danmark bør også fremstille de mildeste cigaretter med det laveste indhold af tjære, så brugerne har mulighed for at vælge disse.

Min opfattelse deles ifølge dagspressen også af formanden for Tobaksskaderådet, som jo er rådgivende for ministeren.

Svar (30/4 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

I henhold til § 7 i bekendtgørelse nr. 507 af 28. juni 1990 om mærkning af tobaksvarer og om tjæreindhold i cigaretter, som er udsendt på baggrund af EF-direktiv af 17. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om maksimalt tjæreindhold i cigaretter, må tjæreindholdet i cigaretter, der markedsføres i Danmark, ikke overstige 15 mg pr. cigaret fra og med 31. december 1992 og 12 mg pr. cigaret fra og med 31. december 1997.

[Sundhedsministeren]

Jeg har ikke planer om yderligere initiativer på området, men jeg er bekendt med, at der i dag i Danmark markedsføres cigaretmærker med et lavere tjæreindhold end de 12 mg pr. cigaret, der er fastsat krav om fra 31. december 1997.

Spm. nr. S 496

Til *forsvarsministeren* (25/4 91) af:

Køpke Christensen (FP):

»Ville det igangsatte projekt vedrørende ombygningsarbejdet på Odense Kaserne være blevet udført, hvis sergentskolen ikke var planlagt flyttet fra Sønderborg til Odense?«

Begrundelse

På baggrund af ministerens svar til mig den 22. april 1991 vedrørende flytningen af Sønderborg Sergentskole til Odense, hvor ministeren oplyser, at beplantningen ikke har noget med sergentskolens flytning at gøre, ser spørgeren sig nødsaget til at få klar melding om, om dette også gælder det påbegyndte ombygningsarbejde på Odense Kaserne.

Svar (3/5 91):

Forsvarsministeren (Enggaard):

I fortsættelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 461 kan det oplyses, at den igangsatte ombygning er foranlediget af et behov for undervisningslokaler til videreuddannelsestrin II for mellemledere, der jf. planen for flytning af sergentskolen skal oprettes i Odense primo august dette år.

Den således iværksatte etablering af tidssvarende uddannelsesfaciliteter ville også have været påkrævet, såfremt et kamptropregiment med normale uddannelsesopgaver skulle have været indkvarteret på Odense Kaserne. Den i ombygningen valgte planløsning er generelt anvendelig.

Spm. nr. S 497

Til *boligministeren* (25/4 91) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Er ministeren enig i, at det ikke er i overensstemmelse med lov om boligbyggeri og med lovens forudsætninger, at lejerne i det almennyttige byggeri betaler for, at boligselskaberne har

opbygget en pengetank på op imod en halv milliard kroner ud over den dispositionsfond, der kræves i henhold til lov om boligbyggeri § 12?«

Begrundelse

Folketingets Boligudvalg spurgte den 7. marts 1990 ministeren, om ministeren finder det korrekt, at de almennyttige boligselskaber – som påvist af Jyllands-Posten – opbygger store formuer på lejernes bekostning (Boligudvalgets spørgsmål 58 – alm. del, bilag 122). Ministeren besvarede dengang udvalgets spørgsmål ved at henvise til, at Boligselskabernes Landsbyggefond havde indledt en tilvejebringelse af oplysninger, men ministeren undlod omhyggeligt at give udtryk for sin egen mening om det rejste spørgsmål.

Nu foreligger en omfattende redegørelse fra Boligselskabernes Landsbyggefond, der bl.a. viser, at de almennyttige selskaber har opbygget en formue på 422 mio. kr. ved siden af de midler, der er hensat til imødegåelse af tab m.v.

Spørgeren finder det ganske urimeligt, at lejerne i det almennyttige byggeri skal bidrage til fortsatte tvangsudskrivninger til boligselskabernes pengetank, og opfordrer ministeren til utvetydigt at give udtryk for, om ministeren er enig i, at boligselskabernes praksis savner hjemmel i loven.

Svar (6/5 91):

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Når der spørges, om det er i strid med boligbyggeriloven, at de almennyttige boligselskaber opbygger egenkapital ved siden af dispositionsfonden, må jeg svare nej.

Det fremgår af § 11, stk. 1, nr. 1, i Boligstyrelsens bekendtgørelse nr. 784 af 14. december 1988 om almennyttig boligvirksomhed, at de almennyttige boligselskaber af et års overskud kan foretage passende henlæggelser til konsolidering af selskabet. Disse regler, der er udstedt med hjemmel i § 12, stk. 2 og 4, i lov om boligbyggeri, er nærmere uddybet i Boligstyrelsens cirkulære af 25. oktober 1985 om de almennyttige boligselskabers økonomi m.v. Der er i cirkulærets afsnit 13 vedrørende konto 805 redegjort for anvendelse af et opsamlet overskud.

Når dette er sagt, kan man selvfølgelig rejse det spørgsmål, om det er rimeligt, at de gældende regler giver de almennyttige boligselskaber

[Bolligministeren]

mulighed for at foretage en konsolidering ud over de henlæggelser, der ifølge lovgivningen skal foretages til dispositionsfonden. Som det fremgår af mit svar på spørgsmål 103 (alm. del – bilag 154) fra Folketingets Boligudvalg, hvortil jeg tillader mig at henvise, er det tanken at ned-sætte et udvalg med henblik på en nøje granskning af den regnskabsundersøgelse, Boligselskabernes Landsbyggefond har udarbejdet om de almennyttige boligselskabers økonomiske forhold, og herunder overveje, om de gældende regler bør ændres.

Spm. nr. S 498

Til *boligministeren* (25/4 91) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren gøre det klart for boligselskaberne, at de ikke er berettiget til at benytte lejernes penge til at opbygge en pengetank, der anvendes til opgaver, der ikke er foreskrevet i loven?«

Begrundelse

Der henvises til den undersøgelse om de almennyttige boligselskabers regnskabsforhold, der er omtalt i spørgsmål nr. S 497. Det fremgår bl.a. af undersøgelsen, at den pengetank, Boligselskabernes Landsbyggefond har opbygget, bl.a. anvendes til studie- og uddannelsesformål, indkøb af kunst, fritidsformål og jubilæumsaktiviteter.

Lov om boligbyggeri indeholder ingen hjemmel til, at boligselskaberne opbygger en pengetank ved siden af den lovpligtige dispositionsfond, og det er ikke i overensstemmelse med lovgivningen og dens forudsætninger, at lejerne direkte eller indirekte afkræves penge til udgiftstyper, der ligger uden for lovens formål.

Ministeren må nu gøre det klart for boligselskaberne, at de må standse opbygningen af deres pengetank og sørge for, at midlerne tilbageføres til lejerne eller fordeles på de enkelte afdelinger, så pengene kan anvendes i overensstemmelse med loven og dens forudsætninger.

Samtidig må ministeren indskærpe over for de kommunale tilsynsmyndigheder, at der ikke må ske fortsat opslugning af egenkapital, ud over hvad der er hjemmel til i lov om boligbyggeri. Ligeledes må ministeren i sin regnskabsvejledning til selskaberne præcisere, at der skal

gøres revisionspåtegning i regnskaberne, hvis der henlægges midler, ud over hvad der er foreskrevet af henlæggelser til dispositionsfond, eller hvis der afholdes udgifter til aktiviteter, der ikke er nødvendige for opfyldelsen af lovens formål.

Svar (6/5 91):

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 497, er det ikke i strid med de gældende regler om almennyttige boligselskaber, at der oparbejdes en egenkapital ved siden af dispositionsfonden. Jeg mener imidlertid som også anført i svaret på spørgsmål nr. S 497, at det gennem et udvalgsarbejde bør belyses, i hvilket omfang de gældende regler bør ændres.

Spm. nr. S 503

Til *socialministeren* (25/4 91) af:

Nør Christensen (CD):

»Vil ministeren oplyse, med hvilken baggrund ansøgere til førtidspension skal give kommunen tilladelse til at søge oplysninger, jf. forvaltningslovens § 28 og § 29?«

Begrundelse

Forvaltningslovens § 28, stk. 1, omfatter indhentning af oplysninger om f.eks. race, religion, hudfarve og politiske, foreningsmæssige og seksuelle forhold. Indhentelse af netop denne type oplysninger om personlige forhold forekommer at stride imod den almindelige opfattelse af, hvad der bør gælde for borgere i et frit demokratisk samfund.

Svar (3/5 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Efter forvaltningslovens § 28, stk. 1, må oplysninger om rent private forhold ikke videregives til en anden forvaltningsmyndighed. Der er i bestemmelsen foretaget en opregning af typer af oplysninger, der efter deres karakter må anses for oplysninger om rent private forhold. Opregningen er ikke udtømmende, men er medtaget for at angive den særlig følsomme karakter, som en oplysning skal have for at være omfattet af bestemmelsen.

[Socialministeren]

Er der tale om en sag, der rejses ved ansøgning, følger det af forvaltningslovens § 29, stk. 1, at den myndighed, der behandler ansøgningen, som udgangspunkt ikke må indhente oplysninger om ansøgerens rent private forhold fra andre dele af forvaltningen eller fra en anden forvaltningsmyndighed.

Såvel i sager, der rejses ved ansøgning, som i andre sager forekommer der imidlertid tilfælde, hvor det er en forudsætning for, at myndigheden kan behandle sagen på en forsvarlig måde, at den kommer i besiddelse af oplysninger om den pågældende borgers rent private forhold.

Forvaltningslovens § 28, stk. 2, og § 29, stk. 2, indeholder derfor bestemmelser om, i hvilke tilfælde videregivelse henholdsvis indhentelse af oplysninger om rent private forhold kan ske. Fælles for de to bestemmelser er, at det almindelige forbud mod videregivelse eller indhentelse af oplysninger om rent private forhold viger, hvis den pågældende har givet samtykke.

Et samtykke efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 1, giver ikke myndigheden ret til at videregive alle oplysninger om den pågældendes rent private forhold, som myndigheden fra behandlingen af andre sager er i besiddelse af. Samtykket skal efter § 28, stk. 4, indeholde oplysninger om, hvilken type oplysning der må videregives, til hvem oplysningen må videregives og til hvilket formål.

Efter § 22 i lov om social pension kan kommunalbestyrelsen pålægge ansøgeren at skaffe en lægeerklæring samt pålægge ansøgeren at medvirke til sagens oplysning i øvrigt. Kommunalbestyrelsen kan endvidere afkræve andre, der har kendskab til forholdene, oplysninger, som må anses for nødvendige for sagens behandling, herunder indhente sygehusjournaler eller udskrifter heraf.

En så vidtgående bestemmelse bør dog kun bruges af den sociale myndighed, når det har vist sig umuligt at opnå samtykke og det samtidig skønnes, at oplysningerne er absolut nødvendige.

Et manglende samtykke bør således ikke automatisk føre til, at bestemmelsen i § 22 i lov om social pension tages i anvendelse. Hvis en ansøger i en førtidspensionssag ikke vil give de nødvendige oplysninger eller på anden måde bidrage til sagens nødvendige oplysning, må myndigheden gøre ansøgeren opmærksom på,

at dette indebærer, at sagen afgøres på det foreliggende grundlag. Dette kan betyde, at ansøgningen ikke kan imødekommes eller ikke imødekommes i fuldt omfang.

Spm. nr. S 505

Til *finansministeren* (25/4 91) af:

Graversen (S):

»Vil ministeren overveje at slette begrebet Den Sociale Pensionsfond og offentliggøre, at fonden er indgået i statskassen?«

Begrundelse

Den Sociale Pensionsfond har kun lejlighedsvis og i beskedent omfang haft den funktion, den var tiltænkt. Der er derfor forståeligt nok løbende debat om fonden med mange misforståelser og megen utilfredshed fra pensionisters side. Derfor kan man lige så godt nu indrømme, at de opkrævede pensionsbidrag på 1-2 pct. lige så godt kunne have været 1-2 skatteprocent mere, og at provenuet er udbetalt til løbende statsudgifter, herunder almindelig folkepension.

Svar (3/5 91):

Finansministeren (Henning Dyremose):

Ved tidligere gennemførte pensionsforbedringer – senest indførelsen af delpension – er der disponeret over den frie del af afkastet af Den Sociale Pensionsfond. Afkastet af midlerne i fonden finansierer de fortsatte udgifter til de gennemførte forbedringer, og midlerne giver ikke mulighed for yderligere pensionsforbedringer.

Den Sociale Pensionsfond er en statsfond og som sådan optaget på statsregnskabet som et aktiv. Fondens status er fastlagt i loven om Den Sociale Pensionsfond, og ændringer heri kræver ny lovgivning.

Spm. nr. S 513

Til *arbejdsministeren* (30/4 91) af:

Pernille Forchhammer (S):

»Kan ministeren oplyse, hvad baggrunden er for, at produktionsskolen i Odder endnu ikke har fået udbetalt de bevilgede beløb for 1987-88, samlet 344.153,50 kr., og hvornår skolen kan forvente at modtage pengene?«

Svar (6/5 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Idet jeg går ud fra, at spørgsmålet vedrører tilskud fra Den Europæiske Socialfond, kan jeg oplyse, at tilskud fra socialfonden til og med 1989 blev søgt hos og bevilget af EF-Kommissionens Generaldirektorat V, Socialfondsdirektoratet.

Der blev i de pågældende år indgivet en årlig samlet ansøgning for produktionsskolerne af Kulturministeriet, Direktoratet for Folkeoplysning, Frie Grundskoler m.v., der varetog og fortsat varetager kontakten til produktionsskolerne, mens Arbejdsministeriet forestår kontakten til Den Europæiske Socialfond.

Efter den dagældende ordning blev der udbetalt et forskud på 50 pct. af tilskuddet, når EF havde godkendt ansøgningen. Det resterende beløb udbetales først efter, at EF-Kommissionen har godkendt regnskaberne, der skulle indgives inden 31. oktober det følgende år. Der er ofte gået endnu et år, før restbeløbet er blevet udbetalt.

Kulturministeriet har i en udtalelse til brug ved besvarelsen af spørgsmålet oplyst følgende:

»Odder Produktionsskole har fået udbetalt følgende tilskud fra ESF som 1. rate:

1987. . . . . 43.037,50 kr. (10/1-88)

1988. . . . . 81.450,00 kr. (20/7-88)

1989. . . . . 219.666,00 kr. (19/5-89)

For 1987 blev der oprindelig givet et tilskuds-tilsagn på 172.150 kr., men da skolen, der først etableredes i 1987, kom senere i gang, blev tilsagnet halveret til 86.075 kr. Skolens regnskab viste imidlertid, at man først startede 23. november 1987 og kun nåede at gennemføre aktivitet svarende til 1,39 helårselev. På denne baggrund kunne det endelige tilskud beregnes til 25.564 kr. eller 17.473 kr. mindre end den udbetalte 1. rate. Skolen er ikke afkrævet dette beløb og har således kunnet beholde den allerede udbetalte rate. Mankoen er dækket ind af de øvrige produktionsskoler. Det er imidlertid tvivlsomt, om skolen er blevet orienteret om, at 1. rate er lig det endelige tilskud. Ikke desto mindre er det Kulturministeriets opfattelse, at Odder Produktionsskole ikke har noget tilgodehavende fra 1987.

For så vidt angår 1988 og 1989 er sagen den, at slutraten først kan anvises, når regnskabet for den samlede produktionsskole er godkendt.

Regnskabet for 1988 er endnu ikke godkendt, men efter det oplyste skulle godkendelsen være på vej.

Regnskabet for 1989 er derimod allerede godkendt og slutbeløbet overført til Arbejdsministeriet. Fordelingen til de enkelte skoler, der foretages af Kulturministeriet, forventes tilendebragt medio maj 1991.«

Som nævnt af Kulturministeriet har godkendelsen af 1988-regnskaberne voldt Kommissionen visse vanskeligheder, og Arbejdsministeriet og Kulturministeriet har været inddraget i arbejdet med at få problemerne afklaret.

Efter adskillige henvendelser kunne EF-Kommissionen i februar 1991 telefonisk oplyse, at godkendelsen skulle være på vej. Den 16. april 1991 er det på telefonisk forespørgsel blevet oplyst, at der nu er sket endelig godkendelse af regnskaberne.

Med den sædvanlige udbetalingsprocedure i EF må restbeløbet for 1988 forventes at indgå på Arbejdsministeriets konto i løbet af juni måned i år, hvorefter det vil blive overført til Kulturministeriet, der allerede har modtaget restbeløbet for 1989.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forhandling om redegørelse nr. R 11:

Finansministerens moderniseringsredegørelse af 8. maj 1991: Den offentlige sektor år 2000.

(Redegørelsen anmeldt 8/5 91. Redegørelsen givet 8/5 91. Meddelelse om forhandling 8/5 91).

Forhandling

Lykketoft (S):

De store armbevægelser er igen fremme i regeringens årlige moderniseringsredegørelse om den offentlige sektor. Hvad angår det fuldstændige systemskifte, finansministeren har talt om, er sandheden vel, at vi her taler om videreudvikling af en række ideer, hvis oprindelse går meget langt tilbage, også til tidligere, socialdemokratiske finansministre, men tillige, at der er tale om, at man – og det vil jeg da gerne kvittere for – har anvendt noget af det nyere tankegods, som nordisk arbejderbevægelse først fremførte i SAMAK-rapporten, og som Socialdemokratiet sidste efterår også bragte ind i den danske